

pod o - ken - ko, a - bych te - be za - hna-la. A já to ne - u - dě-lám, a já te - be
rá - da mám; dyž ty přin - deš pod o - kén - ko, já na te - be za - vo-lám.

A můj milý šohajínku, má maměnka kázala,
dyž ty přindeš pod okénko, abych tebe zahнала.
A já to neudělám,

a já tebe ráda mám.
Dyž ty přindeš pod okénko, já na tebe zavolám.

1816. Od Hodonína z Bojanovic

Če - rve - né ja - bú - čko v klí - ně mám, ko - ho já rá - da mám, tom' ho dám.

Červené jabučko v klíně mám,
koho já ráda mám, tom' ho dám.

Tobě bych ho, miuý, nedauá,
dybys mia miuoval do rána.

Ty bys ho ode mňa nedostau,
dybys i do rána u mňa stáu.¹⁾

¹⁾ Z Hrozenkova dálejšek:

Tak sa mia maminka pytala,
kdze som tych jabúček nabrala.

V zeleném hájíčku na stromku,
zatrjásol Janíčko jabloňkú.

1817.

Ho - ja - sa, ho - ja - sa, no - žky mo - je, šel bych já za mi - lú, ne - sko - ro je, už jsú ko - sy na - de
mlýnem, ne - spa - la sem ce - lý tý - den. A - ni tam tej no - ci, a - ni tej - to no - ci,
če - ka - la sem na mi - lé - ho, co má če - rné o - či, če - ka - la sem na mi - lé - ho, co má če - rné o - či.

Hojasa, hojasa, nožky moje,
šly by do hospody,¹⁾ neskoro je,
už jsú kosal nade mlýnem;
nospala sem celý týden,

ani tam tej noci,
ani tejto noci,
[: čekala sem na milého, co má černé oči. :]²⁾

¹⁾ šel bych vám, nevím kam,

²⁾ zpomenú, zaplačú o mne černé oči.

1818. Ze Strání

Ho - ra, ho - ra, dvě do - li - ny, aj, ho - ra, ho - ra, dvě do - li - ny, le - pší dě - vča lež ma - li - ny.

[: Hora, hora, dvě doliny, :]
lepší děvča lež maliny.

Na maliny slunko svítí,
na děvčata krása letí.